

Pinksteren van alle tijden – ook de onze!

In de achter mij liggende weken heb ik wat aan achterstallig onderhoud gedaan. Niet in huis en ook niet in de tuin of op het terras. Ik ben vooral in de stille ochtenduren weer gaan lezen in de Bijbel.

Met in m'n achterhoofd wat we in deze tijd beleven en de crisis die onze samenleving nu meemaakt, raakte mij het oude verhaal van 'Noach en de ark' uit het eerste Bijbelboek Genesis.

Een vernietigende zondvloed die als een lockdown over de mensheid kwam. Alleen Noach, zijn gezin en van alle dieren een paar, werden gered, nadat 'Jahweh de deur achter hem dicht deed' (Gen. 7, 17). Vele dagen later – nauwkeurig omschreven in de tekst – schoof Noach 'het dak van de ark opzij en keek hij naar buiten' (Gen 8, 13).

Ik moest aan dit verhaal denken omdat het coronavirus als een zondvloed over de mensheid uitgestort werd en nog steeds slachtoffers eist. In gedachten zag ik onze minister president Mark Rutte samen met RIVM boegbeeld Jaap van Dissel als moderne Noach's eerst een raaf en later tot twee keer toe een duif als verkenners de besmette wereld insturen. Wat kan al wel en wat nog niet?

Die vraag komt ook op ons af. Hoe gaan wij verder? Laten we alles bij het oude? Er is niet niets gebeurd!

Wat doen we met de vieringen in de kerken en met de zondagviering in onze Lindense Lambertuskerk? Kunnen de leden van onze Geloofsgemeenschap elkaar nog treffen? Journalist en Rome – kenner Stijn Fens heeft het in dagblad Trouw zelfs over 'kerkhonger'. Ik weet niet hoe het bij u is, maar ik herken dat. We zijn opgesloten. We zitten achter gesloten deuren zoals de eerste Christenen dat ook deden na de Opstanding van Jezus op Paasmorgen, 'uit vrees voor de joden', staat als tussenzin in de tekst.

De apostelen en enkele vrouwen en volgelingen zijn bij elkaar in een soort quarantaine. Op Pinkstermorgen gaan bij hen de deuren open en stappen ze naar buiten. Ze hebben de Geest gekregen; ze durven nu!

Zou het zo'n wake-up call kunnen zijn geweest, zoals onze samenleving die nu meemaakt? Meer tijd en aandacht voor elkaar. De stap van 'ik' naar veel meer 'wij'. Ontdekken dat er meer is dat belangrijk is.

Pinksteren – de komst van de Geest – is voor veel mensen gekoppeld aan het verhaal van de 'talen'. 'Ieder hoorde hen spreken in hun eigen taal', staat er in de tekst. De tegenhanger van weer een oud Bijbelverhaal, 'de Toren van Babel'. Verwarring alom en niemand spreekt dezelfde taal, 'zodat de één niet meer verstaat wat de ander zegt'.

2020 – vóór en ná corona.

Antropologen en cultuur filosofen zullen dat later duiden. Voorlopig mis ik 'ons'!

Herman van Rhee

